DIN VITRINĂ

de Robert Coller

Când a murit si i-au citit testamentul intii n-au inteles. Pastrase pina atunci secreta acea portiune a dorintei lui, asa ca impreuna cu banii din asigurarea de viata, hainele de doliu si coliva, a venit si citirea acelei ultime parti. Au trebuit sa-si fixeze ochelarii mai bine, sa clipeasca des si sa reia, fiecare cuvint, rar si raspicat, astfel incit vrerea decedatului a fost rostita din nou, intr-o tonalitate sacadata si din ce in ce mai uimita. Apoi au venit discutiile, daca era moral sau nu, unii soptind ca mortul nu fusese tocmai intreg la minte. Dar nu se face sa-i vorbesti de rau pe cei disparuti, la fel cum nu se face sa nu le respecti ultima dorinta. I-a convins, insa, o mica adaugire, mentiunea unui contract facut cu un reprezentant legal, conform caruia cedarea averii catre mostenitori era conditionata de indeplinirea acestei ultime rugaminti scrise.

L-au luat, asadar, de pe patul de moarte si l-au tinut o perioada intr-un loc foarte racoros. Cind gheata a inceput sa i se catere pe la extremitatile degetelor si pleoapele ii devenisera albe si ude, l-au scos de acolo si l-au jupuit. Haina de piele care-l imbracase de cind se stia avea sa fie curatata, aranjata si batatorita, tratata cu substante speciale pentru a rezista viitoarelor sale calatorii. A ramas dezgolit o vreme, pina cind i-au analizat muschii si au preparat solutia din ghips. I-au invelit ramasitele in asta, spuma lipicioasa acoperindu-l ca un de giulgiu. Noroc ca-i scosesera ochii. Daca s-ar fi vazut in oglinda probabil ar fi tipat. Aparitia stranie care devenise era un clovn cu figura de ghips prin care, daca te straduiai, zareai fibrele musculare intepenite, care odata ii servisera la zimbet, la ridicat din sprinceana sau la incruntat. Dar perioada de goliciune avea sa se sfirseasca repede. Dupa ultimele retusuri - formele buzelor, ochii de sticla, locul unde avea sa-i stea parul - i-au adus invelisul de piele si l-au cusut in jurul lui, fixindu-l bine pe masa gelationasa, care incet, incet s-a intarit, consolidindu-i noua sa armura. Era, intr-adevar solida si avea sa faca fata drumurilor ce vor urma.

Apoi l-au privit mindri si totodata putin scirbiti.

Si l-au asezat intr-o camaruta cu un birou, alaturi de un urs pe care chiar el il adusese spre impaiere. Si au inchis geamul, dincolo de care aveau sa se adune persoane, multe cu

aparate de fotografiat si priviri incruntate, altii ingroziti, trecind repede mai departe, altii doar amuzati, aratind spre ochii lui si sugerind ca el si ursul aveau aceeasi privire. Comentariile nu-l deranjau. Prezenta animalului linga el era chiar o placere, amintindu-i de vremurile cind il adusese, cind statuse linga el prin procesul de jupuire, cind ii fixase chiar el ochii de sticla. Acum imparteau calatoriile. I-au purtat de la Londra la Paris si inapoi la Londra, au plecat in America si in Asia, dincolo de geam au inceput sa se perinde oamenii cu ochii mici si multe zimbete. Unii rideau tare, altii chicoteau, altii se holbau atent, nevenindu-le sa creada, pe altii ii deranja prezenta lui, il tot priveau si murmurau, nerabdatori sa plece de acolo.

El nu se sinchisea de nimeni. Era fericit acolo, in vitrina lui, ca putea privi in continuare lumea, de data asta prin ochii sai de sticla.